

VS3003254

znanje | [sodna praksa](#) | [vrhovno sodišče RS](#)

Odločba: Sodba VIII Ips 264/2006

Oddelek: Delovno-socialni oddelek

**Datum seje
senata:** 11.03.2008

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: delovno razmerje v državnih organih - disciplinski postopek - disciplinski ukrep prenehanje delovnega razmerja - hujša kršitev delovnih obveznosti - kaznivo dejanje - razmerje med disciplinskim in kazenskim postopkom

Zveza: ZDDO člen 45, 45/1.

JEDRO:

Glede kršitev iz prvega odstavka 45. člena ZDDO je sodna praksa izoblikovala stališče, da pojem "ki pomeni kaznivo dejanje" za delovno pravo pomeni ugotavljanje, ali ima dejanje, ki pomeni morebitno kršitev delovne obveznosti, "znake kaznivega dejanja". V disciplinskem postopku zato ni treba ugotavljati vseh elementov kaznivega dejanja, ampak samo tiste, na podlagi katerih se ugotovi, ali obstojajo v določenem dejanju znaki kaznivega dejanja ali ne in če je iz njih mogoče ugotoviti disciplinsko odgovornost delavca v državnem organu.

Kazenska oprostilna sodba ne vpliva na disciplinsko odgovornost, obsodilna sodba pa ni nujno pogoj za izrek disciplinskega ukrepa. Gre za dva ločena postopka, ki jima je skupno le prepovedano dejanje.

IZREK:

Revizija se zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

Sodišče prve stopnje je zavrnilo tožbeni zahtevek, da se razveljavijo odločbe tožene stranke, št. 01/16/1-99 z dne 8.11.1999, št. 172-59/99 z dne 21.12.1999, št. 0433-14-p-23042 z dne 14.2.2000 in št. 0433-12-127/41 z dne 14.3.2000, da se ugotovi, da tožniku delovno razmerje ni prenehalo in da se mu priznajo vse pravice iz delovnega razmerja za nazaj.

Sodišče druge stopnje je pritožbo tožnika zavrnilo in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.

Zoper pravnomočno sodbo sodišča druge stopnje je tožnik vložil revizijo iz vseh revizijskih razlogov predvsem pa iz revizijskega razloga bistvene kršitve določb pravnega postopka. Navajal je, da izpodbijana sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih in da je zato ni mogoče preizkusiti. Sodba nima razlogov o tem, da je podana odgovornost za očitano disciplinsko kršitev iz prvega odstavka 45. člena ZDDO. Sodišče bi moralo navesti razloge, iz katerih izhaja, da je tožnik storil kaznivo dejanje. Razlogi za odločitev sodišča v zvezi s samim ravnanjem tožnika niso jasni ali so si celo v nasprotju. Ni jasno ali je tožnik M. z nogo potresel ali je nanj stopil. Ni jasno, v čem je protipravnost tožnikovega ravnanja in v čem naj bi tožnik zlorabil svoj uradni položaj. Ni navedeno, kako je tožnik prizadel človeško dostojanstvo oškodovanca in ni razlogov o sestavinah naklepa. Sodišče tudi ni presodilo vseh navedb pritožbe, kar je v nasprotju z 360. členom ZPP. Sodišče se namreč ni opredelilo do

neizvajanja dokaza, ki bi lahko bil pomemben, to je pridobitve in vpogleda v personalno mapo. Zato je predlagal, da revizijsko sodišče reviziji ugoditi in izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbenemu zahtevku ugoditi oziroma podredno, da jo razveljavi in zadevo vrne v novo sojenje.

Revizija je bila v skladu z določbo 375. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP - Uradni list RS, št. 26/99 in nadalj.) vročena Vrhovnemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije, in toženi stranki, ki nanjo ni odgovorila.

Revizija ni utemeljena.

Revizija je izredno, nesuspendivno, devolutivno, dvostransko in samostojno pravno sredstvo proti pravnomočnim odločbam sodišč druge stopnje. Revizijsko sodišče izpodbijano sodbo preizkusi le v delu, v katerem se z revizijo izpodbija, in v mejah razlogov, ki so v njej navedeni, po uradni dolžnosti pazi le na pravilno uporabo materialnega prava (določba 371. člena ZPP).

Po določbi tretjega odstavka 370. člena ZPP revizije ni mogoče vložiti zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja, zato revizijsko sodišče izpodbijane sodbe glede tovrstnih navedb, ki se navajajo skupaj z razlogi bistvene kršitve določb pravnega postopka, ni preizkušalo.

Revizijsko sodišče ni ugotovilo, da bi sodišče v izpodbijani sodbi bistveno kršilo določbe pravnega postopka.

Izpodbijana sodba ima razloge o tem, kje in zakaj je podana odgovornost tožnika za očitano disciplinsko kršitev iz prvega odstavka 45. člena Zakona o delavcih v državnih organih (ZDDO - Uradni list RS, št. 15/90 in nadalj.) in jo je zato tudi mogoče preizkusiti. ZDDO v 1. točki prvega odstavka 45. člena določa, da so hujše kršitve delovnih obveznosti in dolžnosti dejanja, ki pomenijo kaznivo dejanje, storjeno na delu ali v zvezi z delom, 3. točka določa kot hujše kršitve nedostojno ali žaljivo obnašanje do strank v postopku in 5. točka določa kot hujšo kršitev zlorabo položaja ali prekoračitev pooblastil.

Sodišče je ob upoštevanju izvedenih dokazov zaključilo, da je tožnik M. obrnil z nogo in stopil nanj. Čeprav je sodišče druge stopnje zaključilo, da je sodišče prve stopnje pravilno in popolno ugotovilo dejansko stanje, je dejansko stanje sicer spremenilo in upoštevalo samo del te ugotovitve, da je tožnik na M. samo stopil (sodišču ni očitana tovrstna bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 358. člena ZPP). Kljub temu, da ni upoštevalo v celoti ugotovljenega dejanskega stanja, pa je že samo dejstvo, da je tožnik stopil na M., štel sodišče za zadosten razlog za oceno, da je tožnik s svojim ravnanjem izpolnil vse znake kaznivega dejanja zoper uradno dolžnost po 270. členu Kazenskega zakonika (KZ - Uradni list RS št. 63/94 in nadalj.). Ta določa, da se z zaporom kaznuje uradna oseba, ki pri opravljanju službe z zlorabo svojega uradnega položaja ali uradnih pravic s kom grdo ravna in s tem prizadene njegovo človeško dostojanstvo.

Pri kršitvah iz prvega odstavka 45. člena ZDDO je sodna praksa izoblikovala stališče, da pojem "ki pomeni kaznivo dejanje" za delovno pravo pomeni ugotavljanje, ali ima dejanje, ki pomeni morebitno kršitev delovne obveznosti, "znake kaznivega dejanja" (na primer VIII Ips 84/99 z dne 11.5.1999, VIII Ips 260/2000 z dne 19.6.2001, VIII Ips 4/2004, VIII Ips 291/2005 z dne 26.9.2006). Zato revizijsko sodišče nima pomislekov glede tega, da je tožnik storil

dejanje, ki v skladu z uveljavljeno sodno prakso pomeni kaznivo dejanje. V disciplinskem postopku zato sodišču ni treba ugotavljati vseh elementov kaznivega dejanja, na kar nakazuje revizija, ampak samo tiste elemente, na podlagi katerih se ugotovi, ali obstojajo v določenem dejanju znaki kaznivega dejanja ali ne in če je iz njih mogoče ugotoviti disciplinsko odgovornost delavca v državnem organu.

Sodišče je obravnavalo dejanje policista pri uradnem dejanju in njegovo disciplinsko odgovornost v zvezi z njim. Na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja je lahko zanesljivo zaključilo, da so s tožnikovim dejanjem bili izpolnjeni znaki očitane kaznivega dejanja. Gre za uradno osebo, ki je s tem, da je (brez upravičenega razloga) stopila na obravnavano osebo in je že s tem prizadela njegovo človeško dostojanstvo, pa če se je oškodovani tega zavedal ali ne. Pri tem je protipravno celotno ravnanje tožnika, ki pravzaprav niti ne potrebuje kakšne posebne razlage in posebnih razlogov. Tako bi bilo ocenjeno njegovo ravnanje celo v primeru, če bi bilo nujno uporabiti prisilna sredstva (kar v tem primeru ni bilo), saj mora policist tudi v takem primeru ves čas spoštovati človekovo osebnost in njegovo dostojanstvo. Zato tudi, če je tožnik imel podlago za ugotavljanje identitete (uradno dejanje), in tudi če se upošteva stanje oškodovanca, to še ne pomeni, da lahko uradna oseba, če nima utemeljenega razloga, z nogo posega v osebno integriteto obravnavanega. Kakšno navodilo naj bi bilo v postopku upoštevano, ni pomembno za zaključek v tem primeru. Sodišče je torej zaključilo in obrazložilo, kaj je podlaga za odločitev, da je tožnik storil s svojim ravnanjem disciplinsko kršitev, ki pomeni kaznivo dejanje po 270. členu KZ, obrazložilo pa je tudi, zakaj zaključuje, da je ravnanje tožnika protipravno, da je tožnik ravnal z naklepom, kar pomeni, da je obrazložilo odločilne razloge za odločitev in je zato izpodbijano sodbo mogoče preizkusiti. Ta ugotovitev sodišča ni poseg v ugotovitev tožnikove kazenske odgovornosti in se z njo niti ne pokriva v celoti. Tako kazenska oprostilna sodba ne vpliva na disciplinsko odgovornost in obsodilna sodba ni nujno pogoj za izrek disciplinskega ukrepa (na primer VIII Ips 291/2006 z dne 26.9.2006). Gre za dva ločena postopka, ki jima je skupno le prepovedano dejanje. Že sodišče prve stopnje je obrazložilo, da na ugotavljanje tožnikove disciplinske odgovornosti in morebitne olajševalne okoliščine ne more vplivati siceršnja tožnikova nekaznovanost in uspešnost pri delu, kar bi sicer izhajalo iz tožnikove personalne mape. Tako stališče je sodišče druge stopnje sprejelo. To pa pomeni, da je sodišče razlog zavrnitve predlaganega dokaza obrazložilo in zato ni ugotoviti niti te bistvene kršitve določb pravnega postopka, ki jo sodišču očita revizija.

Glede na povedano in glede na to, da sta obe sodišči ugotovili, da je tožnik dejansko huje kršil delovne obveznosti, sta sodišči pravilno in v skladu z veljavnimi predpisi zavrnila tožnikov tožbeni zahtevek, saj so bile odločitve organov tožene stranke zakonite in so za ugotovljeno kršitev delovnih obveznosti tožniku izrekli disciplinski ukrep, ki je v skladu z zakonom.

Zaradi navedenih razlogov je revizijsko sodišče v skladu z določbo 378. člena ZPP revizijo kot neutemeljeno zavrnilo.